

Kitab Daniél - Nomer Saratus Opat Puluh Salapan

Rahasia Allah Diungkabkeun: Ngahijikeun Kaalahan jeung Kamanusaan

Jeff Pippenger

2024-03-21

Urang parantos nganggap sajarah anu dilambangkeun dina ayat kaopat puluh tina Daniel pasal sabelas. Ayeuna urang nuju nyanghareupan garis sajarah internal dina ayat éta anu ngalambangkeun sajarah tanduk Protestan tina sato galak bumi. Urang ngagunakeun ngahijina dua iteuk Ezekiel dina pasal tilu puluh tujuh minangka titik rujukan pikeun ngaidéntifikasi rusiah Allah, ku Kristus dina ngahijikeun kaallahan-Na jeung kamanusaan nalika malaikat katilu sumping. Baris demi baris, amanat ngeunaan rusiah Allah anu ku Yohanes diidéntifikasi réngsé nalika tarompét katujuh disada, sacara husus dikirim ka Laodikea ku rasul Paulus. Kasaksian Ezekiel, Yohanes, jeung Paulus sajajar jeung rusiah Allah anu sarua anu dilambangkeun dina amanat Jones jeung Waggoner dina taun 1888, nyaéta amanat ka Laodikea.

Sabab abdi miharep supaya maraneh terang, sabaraha gedéna perjuangan anu ku abdi dipigawé pikeun maraneh, jeung pikeun maranéhanana anu aya di Laodicea, jeung pikeun sakur anu can kungsi ningali raray abdi dina daging; supaya hate maranéhna katarajang ku panglipur, di hijikeun pageuh dina kanyaah, sarta ngahontal sagala kabeungharan tina kayakinan pinuh dina pangarti, nepi ka pangakuan kana rusiah Allah, jeung Rama, jeung Kristus; dina Anjeunna disumputkeun sagala banda hikmat jeung pangaweruh. Kolosa 2:1–3.

Pagawéan panebusan, nyaéta ngahijikeun dua iteuk ketuhanan jeung kamanusaan, dimimitian nalika malaikat katilu sumping, tapi Paulus keur nyanghareupan panggenepan ahir jeung sampurna tina ngahijina dua iteuk éta, anu mangrupikeun rusiah Allah. Ku kituna anjeunna ngaidéntifikasi éta amanat minangka amanat ka Laodikea anu mimiti sumping dina taun 1856, tuluy diulang deui dina taun 1888, sarta tuluy manggihan panggenepan sampurna dina tanggal 11 Séptémber 2001. Paulus ngaidéntifikasi Bait Allah dina sipat anu dua rupa, nalika anjeunna nampilkeun rusiah Allah, anu kudu direngsekeun dina disada-na tarompét katujuh. Anjeunna ngabagi éta rusiah kana hiji sirah jeung hiji awak.

Jeung Mantenna teh Sirah tina awak, nya eta gareja: Mantenna teh nu jadi awal, nu cikal ti antara nu maraot; supaya dina sagala perkara Mantenna meunang kaunggulan anu pangluhurna. Sabab Rama kersa supaya sagala kapinuhan nyicingan di Anjeunna; sarta ku Mantenna, sanggeus ngadamel karukunan ku getih salib-Na, ngarukunkeun sagala hal ka diri-Na sorangan; ku Mantenna, saur Kami, boh anu aya di bumi, boh anu aya di sawarga. Jeung maraneh, anu baheula kungsi kapisahkeun sarta jadi musuh dina pikiran ku lampah-lampah jahat, tapi ayeuna geus dirukunkeun ku Mantenna Dina awak daging-Na ku jalan pupusna, pikeun ngadeuheuskeun maraneh jadi suci, taya cacad, jeung taya nu bisa nyalahkeun di payuneun-Na: Lamun maraneh tetep dina iman, nyekel pageuh jeung mantep, sarta ulah kabawa ngajauhan tina pangharepan Injil, anu geus kadarengke ku maraneh, jeung

anu geus diwawarkeun ka sakumna mahluk anu aya di handapeun langit; anu ngeunaan eta Kami, Paulus, geus dijadikeun palayan; anu ayeuna girang dina sangsara-sangsara Kami pikeun maraneh, sarta ngalengkepan dina daging Kami naon anu masih kurang tina kasangsaraan-kasangsaraan Kristus demi awak-Na, nya eta gereja: anu ngeunaan eta Kami dijadikeun palayan, nurutkeun pangaturan Allah anu dipaparin ka Kami pikeun maraneh, pikeun nyampurnakeun pangandika Allah. Kolosa 1:18–25.

Kristus teh sirah, anu kudu miboga kaunggulan pangutamana dina sagala hal, sarta gereja-Na teh awak. Babarengan, sirah jeung awak ngagambarkeun ngahijina katuhanan jeung kamanusaan, sarta aya deui hiji kanyataan penting anu ogé ditandeskeun. Hubungan antara sirah jeung awak teh nya eta yen sirah kudu miboga kaunggulan pangutamana ngaleuwihan awak. Dina manusa, anu diciptakeun nurutkeun gambar Allah, kakawasaan anu leuwih luhur (sirah) kudu marentah kana kakawasaan anu leuwih handap (awak). Babarengan maranehna ngabentuk hiji mahluk, atawa dina istilah Bait Suci anu ku Yohanes kudu diukur, maranehna ngagambarkeun tempat suci (kamanusaan, awak), jeung Tempat Mahasuci (katuhanan, sirah). Kumaha ieu duanana di hijikeun jadi “one stick”, atawa hiji awak, nya eta karya “at-One-ment.” Paulus nuluykeun:

Kami dijadikeun palayan nurutkeun pangaturan Allah anu dipaparinkeun ka kami pikeun maraneh, pikeun nyampurnakeun firman Allah; nya éta rasiah anu geus disumputkeun ti jaman-jaman jeung ti turun-temurun, tapi ayeuna geus dipanyatakeun ka para wali-Na; ka maranehna Allah kersa nganyatakeun naon kabeungharan kamulyaan tina rasiah ieu di antara bangsa-bangsa sanés; nya éta Kristus aya di maraneh, pangharepan kamulyaan: Anjeunna anu ku kami diwawarkeun, bari ngingetan unggal jalma, jeung ngajar unggal jalma dina sakabéh hikmah; supaya kami bisa maparin unggal jalma sampurna dina Kristus Yesus: kana éta hal kami ogé ngupayakeun diri, bari tarékah nurutkeun padamelan-Na, anu digawekeun dina diri kami kalawan kawasa. Kolosa 1:25–29.

Kasampurnaan saratus opat puluh opat rébu, anu nembongkeun “unggal jelema sampurna dina Kristus,” nyaéta “rasiah Allah,” nya éta ngahijina katuhanan jeung kamanusaan, atawa sakumaha anu ditegeskeun ku Paulus, nyaéta “Kristus aya dina” kamanusaan, “pangharepan kamulyaan.” Dina mangsa sora Tarompet Katujuh keur ditiup, éta rasiah geus kalakonon. Nalika Ezekiel ngaidéntifikasi éta ngahijina, anjeunna ngagunakeun dua iteuk, hiji pikeun karajaan kalér jeung hiji pikeun karajaan kidul, pikeun ngaidéntifikasi patalina anu simbolis, anu ngawakilan Bait Allah ku angka “opat puluh genep.” Iteuk tina patalina simbolis “opat puluh genep” kudu di hijikeun jeung patalina simbolis “dua ratus dua puluh.”

Dua ratus dua puluh mangrupikeun lambang ketuhanan anu digabungkeun jeung kamanusaan. Ti medalna Alkitab King James dina taun 1611 nepi ka panyampaian munggaran pesen Miller dina taun 1831, sarta saterusna medalna éta pesen dina taun 1833 dina Vermont Telegraph, jumlahna dua ratus dua puluh taun. Pesen Miller téh mangrupa pormalisasian tina nambahanana pangaweruh anu dicangking tina Alkitab, nalika kitab Daniel dibuka segél na dina taun 1798. Dina tanggal awal, nyaéta taun 1611, aya hiji dokumén ilahi anu dipedalkeun, sedengkeun dina tanggal panungtungan, nyaéta taun 1831, aya hiji publikasi manusa anu dumasar kana bebeneran ilahi anu dibuka segél na dina taun 1798.

Éta tilu titimangsa ngagambarkeun lain ngan ukur dua ratus dua puluh taun, tapi ogé wangunan kecap Ibrani “Truth”, anu diwangun ku ngagabungkeun hurup kahiji, hurup katilu belas, jeung hurup panungtung dina alfabét Ibrani pikeun ngabentuk kecap “Truth.” Hiji publikasi ilahi dina awalna jeung hiji publikasi manusa dina tungtungna, sarta 1798 ngagambarkeun paningkatan pangaweruh anu bakal nembongkeun hiji golongan jalma-jalma jahat anu nolak éta pangaweruh, ku kituna ngawakilan hurup katilu belas, anu mangrupa lambang pambrontakan. Éta patalina dua ratus dua puluh taun téh ditetepkeun dina gerakan malaikat kahiji, sarta gerakan malaikat katilu nyayagikeun hiji saksi anu kadua.

Dina taun 1776, dokumén ilahi, nyaéta Déklarasi Kamerdékaan, dipedalkeun, sarta dua ratus dua puluh taun ti harita, dina taun 1996, hiji dokumén manusa, majalah The Time of the End, dipedalkeun. Dokumén manusa éta asalna tina nambahanana pangaweruh anu dihasilkeun dina waktu ahir dina taun 1989, anu, sarua jeung taun 1798, ngalahirkeun hiji pambarontakan ngalawan amanat ilahi anu diwakilan ku Déklarasi Kamerdékaan. Nambahanana pangaweruh dina taun 1996 ngaidéntifikasi mangsa hareup pikeun Amérika nalika éta kaleungitan kabébasan jeung kamerdékaan anu kungsi dinyatakeunana dina taun 1776 dina hukum Minggu anu baris geura datang. Ieu nyadiakeun hiji saksi kadua yén angka dua ratus dua puluh ngalambangkeun ngahijina kaallahan jeung kamanusaan, sarta saksi kadua éta ditepikeun kalayan tandatangan “Truth,” sarta diwakilan ku hiji saksi kahiji dina sajarah malaikat kahiji (anu kahiji), jeung saksi kadua dina sajarah malaikat katilu (anu panungtung).

1776 ogé nandaan awal hiji mangsa nu miheulaan awal sabenerna tina sato bumi minangka karajaan kagenep dina nubuat Alkitab. Dina mangsa persiapan éta, ciri tanda bebeneran sakali deui diidentipikasi ku 1776, anu nandaan awal Amérika Sarikat, sarta 1798 anu nandaan awal Amérika Sarikat minangka karajaan kagenep dina nubuat Alkitab. Di tengah sajarah awal jeung ahir éta, 1789 nandaan hurup puseur nalika tilu welas koloni ngesahkeun Konstitusi. Unggal tina tilu tanggal éta ngawakilan “nyarita”-na Amérika Sarikat; nyaéta ku Déklarasi Kamerdikaan dina 1776, Konstitusi dina 1789, jeung Undang-Undang Alien jeung Hasutan dina 1798. Sajarah éta ngawakilan dua puluh dua taun, anu mangrupa perpuluhan atawa sapersapuluh tina dua ratus dua puluh, ku kituna éta ogé ngawakilan lambang ngahijina Kaallahan jeung kamanusaan.

Ieu ngagambarkeun sajarah sato galak bumi anu dipidangkeun mimitina minangka anak domba (ketuhanan), tuluy ahirna jadi naga (kamanusaan). Taun 1776 dimimitian ku Déklarasi Kamerdékaan anu nandaan ketuhanan, sarta Alien and Sedition Acts ngagambarkeun kamanusaan; jeung dina dua puluh dua taun anu ngantunkeun sateuacan mimiti pamaréntahan sato galak bumi salaku karajaan kagenep tina nubuat Alkitab, peralihan ti anak domba ka naga ditipologikeun.

Awal tina dua rébu lima ratus dua puluh taun panghukuman ngalawan karajaan beulah kidul, nyaéta Yuda, patali jeung awal tina dua rébu tilu ratus taun dina Daniel pasal dalapan, ayat opat belas. Nginjek-nginjek tempat suci jeung bala di Yuda dimimitian dina 677 SM, sarta nubuat dua rébu tilu ratus taun dimimitian dua ratus dua puluh taun saterusna, nyaéta dina 457 SM. Tongkat karajaan beulah kidul, nyaéta Yuda, dipatalikeun ku lambang opat puluh genep jeung karajaan beulah kalér, sarta ogé dipatalikeun jeung dua rébu tilu ratus taun ku patalina dua ratus dua puluh.

Paulus ngaku yén dirina teh palayan tina pangaturan Allah, tuluy ngajelaskeun yén pangaturan anu anjeunna layani teh nyaéta rahasia Allah, nya éta Kristus aya di maraneh, harepan kamulyaan. Anjeunna salajengna ngécéskeun ieu bebeneran nalika nulis ka Timoteus.

Jeung tanpa bantahan, agung pisan rusiah kabaktian téh: Allah parantos nembongan dina daging, diyakinkeun dina Roh, katingali ku para malaikat, diwawarkeun ka bangsa-bangsa sanés Yahudi, dipercaya di dunya, diangkat ka kamulyaan. 1 Timoteus 3:16.

Paulus di dieu nyebutkeun yén rusiah kasalehan téh Allah anu nembongan dina daging. Allah nyaéta Sirah, ari daging nyaéta awak. Rusiah kasalehan téh Kristus di jero anu percaya; ieu téh ngahijina kaallahan jeung kamanusaan. Paulus ogé ngagunakeun métafora perkawinan saperti anu dilakukeun ku Hosea.

Sabab urang teh anggota awak-Na, tina daging-Na, jeung tina tulang-Na. Ku sabab eta, saurang lalaki bakal ninggalkeun bapana jeung indungna, sarta bakal ngahiji jeung pamajikanana, jeung maranehna duaan bakal jadi hiji daging. Ieu mangrupikeun rusiah anu agung: tapi anu ku sim kuring diomongkeun teh nya eta ngeunaan Kristus jeung gereja. Epesus 5:30–32.

Dina pasal tilu puluh tujuh, nalika Yehezkiel ngaidentifikasi perjangjian ahir jaman, nyaéta perjangjian anu dibaharuan jeung jalma-jalma anu diidentifikasi minangka saratus opat puluh opat rébu, anjeunna méré hiji gambaran ngeunaan ngahijina dua iteuk. Dua iteuk éta, baris demi baris, ngawengku métafora perkawinan ti Hosea jeung Paulus. Nalika éta dihiijikeun, maranéhna henteu deui jadi dua bangsa, tapi hiji bangsa, salalawasna.

Jeung Kami baris ngajadikeun maranéhna jadi hiji bangsa di tanah, di luhur gunung-gunung Israil; jeung hiji raja bakal jadi raja pikeun maranéhna kabéh; sarta maranéhna moal jadi dua bangsa deui, jeung moal kabagi deui jadi dua karajaan, salamina. Maranéhna ogé moal najiskeun dirina deui ku brahala-brahala maranéhna, atawa ku hal-hal anu pikageuleuheun, atawa ku salah sahiji palanggaran maranéhna; tapi Kami baris nyalametkeun maranéhna ti sakabéh tempat padumukan maranéhna, anu di dinya maranéhna geus dosa, sarta baris nyucikeun maranéhna; ku kituna maranéhna bakal jadi umat Kami, jeung Kami bakal jadi Allah maranéhna. Ezekiel 37:22, 23.

Ngahijina dina kitab Ezekiel nandakeun iraha maranéhna geus teu kabagi deui, ogé henteu deui ngalakukeun dosa, nalika maranéhna geus disucikeun, sarta nalika Allah jadi hiji-hijina Allah maranéhna, jeung maranéhna ngan boga hiji raja. Dina tanggal 22 Oktober, Utusan Perjangjian ngadadak sumping ka Bait Allah pikeun “nyucikeun” umat-Na. Mantenna sumping pikeun narima hiji karajaan, anu rahayatna nurutkeun Petrus harita kudu jadi hiji karajaan imam-imam jeung raja-raja. Dina tanggal éta ogé panganten lalaki sumping ka pangantenan, anu mangrupikeun rusiah anu diidentifikasi ku Paulus jeung Hosea, anu ngawakilan ngahijina kaallahan jeung kamanusaan. Yohanes nétélakeun yén rusiah éta, anu ku Paulus diidentifikasi minangka “Kristus di jero maranéh, pangharepan kamulyaan,” bakal diréngsékeun dina mangsa sora malaikat katujuh keur ditiup.

Tapi dina mangsa sora malaikat anu katujuh, nalika anjeunna mimiti niup tarompétna, rusiah Allah bakal diréngsékeun, sakumaha anu geus dipedar ku Anjeunna ka para abdi-Na, nyaéta

para nabi. Wahyu 10:7.

Malaikat katujuh nyaéta cilaka katilu, anu sumping dina tanggal 11 Séptémber 2001. Malaikat katujuh mimiti ngaguar nalika malaikat katilu sumping dina sajarah taun 1844, sarta terus lumangsung saterusna, nanging pemberontakan taun 1863 ngahalangan supaya padamelanana henteu réngsé. Malaikat katilu sumping, sarta tarompét katujuh mimiti ngaguar deui dina tanggal 11 Séptémber 2001, sarta dina waktos ieu “rusiah Allah” kudu “diréngsékeun.” Eta “rusiah” téh nyaéta ngahijina kaallahan jeung kamanusaan, anu ngahasilkeun saratus opat puluh opat rébu, anu satuluyna jadi panji jeung balatentara Allah. Ku sabab kitu, pasal tilu puluh tujuh tina Yehezkiel dimimitian ku Yehezkiel dibawa ka hiji lebak anu pinuh ku tulang-tulang paéh nu garing. Tulang-tulang éta ngawakilan Adventisme Laodikea dina tanggal 11 Séptémber 2001, sarta ku sabab kitu Paulus ngarahkeun Injilna ngunaan rusiah Allah ka urang Laodikea.

Sabab kami hayang aranjeun nyaho, sakumaha gedéna pergumulan anu ku kami dipiara pikeun aranjeun, jeung pikeun maranéhna anu di Laodicea, jeung pikeun sakur anu can kungsi ningali raray kami dina daging; supaya haténa meunang panglipur, di hijikeun babarengan dina kanyaah, jeung ngahontal kana sagala kabeungharan tina kayakinan pinuh dina pamahaman, nepi ka pangakuan kana rusiah Allah, jeung Rama, jeung Kristus; dina Anjeunna disumputkeun sagala banda hikmah jeung pangaweruh. Kolosa 2:1–3.

Ieu ogé mangrupa katerangan anu ku Sister White dipatalikeun jeung tulang-tulang paéh anu garing dina kitab Ezekiel.

“Nanging lain baé ibarat ngunaan tulang-tulang garing ieu lumaku pikeun dunya, tapi ogé pikeun jalma-jalma anu geus dipaparin caang anu gedé; sabab maranéhna ogé sarua jeung rorongkong-rorongkong di lebak éta. Maranéhna boga rupa manusa, rangka awak; tapi maranéhna teu miboga hirup rohani. Tapi ieu misil téh henteu ngantep tulang-tulang garing ngan saukur ngarangkep jadi wangun manusa; sabab henteu cekap lamun ngan aya kasaluyuan dina anggota awak jeung raut pameunteu. Napas kahirupan kudu ngahirupkeun awak-awak éta, sangkan maranéhna bisa nangtung jejeg, sarta hudang kana kagiatan. Tulang-tulang ieu ngagambarkeun kulawarga Israil, gareja Allah, sarta pangharepan gareja téh nya éta pangaruh anu ngahirupkeun ti Roh Suci. Gusti kudu ngampuskeun napas-Na ka tulang-tulang garing éta, sangkan maranéhna hirup.

Roh Allah, kalayan kakawasaan-Na anu ngahudangkeun hirup, kedah aya dina unggal insan anu jadi pangagem, supaya unggal otot jeung urat saraf rohani tiasa digunakeun. Lamun teu aya Roh Suci, lamun teu aya napas Allah, aya kaayaan lingsirna nurani sarta leungitna hirup rohani. Loba jalma anu teu mibanda hirup rohani ngaranna aya dina catetan garéja, tapi maranéhna henteu katulis dina kitab kahirupan Anak Domba. Maranéhna bisa waé ngagabung jeung garéja, tapi henteu ngahiji jeung Gusti. Maranéhna bisa waé rajin dina ngalaksanakeun sababaraha kawajiban anu tangtu, sarta bisa dianggap jalma anu hirup; tapi loba anu kaasup di antara jalma-jalma anu “ngagaduhan ngaran yén maneh hirup, padahal geus paéh.”

“Lamun teu aya pertobatan jiwa anu sajati ka Allah; lamun napas hirup Allah teu ngahirupkeun jiwa kana kahirupan rohani; lamun jalma-jalma anu ngaku kana bebeneran teu digerakkeun ku prinsip anu asalna ti sawarga, maranéhna henteu dilahirkeun tina binih anu teu bisa binasa, anu

hirup jeung tetep salalanggengna. Lamun maranéhna teu ngandelkeun kana kabeneran Kristus minangka hiji-hijina jaminan maranéhna; lamun maranéhna teu nyonto kana tabiat-Na, teu digawe dina sumanget-Na, maranéhna taranjang, maranéhna teu make jubah kabeneran-Na. Anu paéh mindeng dianggap anu hirup; sabab jalma-jalma anu ngalakonan naon anu ku maranéhna disebut kasalametan nurutkeun pamanggihna sorangan, teu boga Allah anu keur digawé di jerona, boh pikeun mikahayang boh pikeun ngalaksanakeun nurutkeun pangersa-Na anu hade.”

“Golongan ieu kagambarkeun kalayan écés ku lebak tulang-tulang garing anu ditingali ku Ezekiel dina paningal.” Review and Herald, 17 Januari 1893.

Amanat Laodikea mimitina dipidangkeun ka Adventisme dina taun 1856, nyaéta taun anu sarua nalika Gusti muka cahaya anu beuki maju ngeunaan “tujuh kali” dina Imamat pasal dua puluh genep. Amanat taun 1856, anu ngamuat amanat internal anu nyaur kana tobat, jeung amanat eksternal ngeunaan nubuat, ditolak dina taun 1863. Amanat Laodikea ngeunaan rusiah “Kristus di jero maraneh, pangharepan kamulyaan”, diulang deui dina taun 1888 ku Para Sepuh Jones jeung Waggoner, sarta amanat éta ogé ku Sister White diidentifikasi minangka amanat ka Laodikea.

Sajarah demi sajarah, Yehezkiel pasal tilu puluh tujuh dimimitian ku Yehezkiel sacara rohani dibawa ka tanggal 11 Séptémber 2001, di mana anjeunna dipasih anu paningal ngeunaan Adventisme Laodikia, anu paéh dina dosa jeung palanggaran. Anjeunna diparéntahkeun pikeun nepikeun dua pesen nubuat anu béda. Nu kahiji ngahasilkeun hiji ngahiji, tapi awak-awak éta masih kénéh paéh. Nubuat anu kadua nyaurkeun supaya pesen ngeunaan “opat angin” ngahirupkeun tulang-tulang éta ku napas kahirupan. Pesen ngeunaan opat angin téh nyaéta pesen pemeteraian pikeun saratus opat puluh opat rébu anu nangtukeun opat malaikat nu nyepeng opat angin. Sadérék White ngaidéntifikasi opat angin éta minangka hiji “kuda ambek”, anu narékahan rék leupas, sabab keur ditahan. Kuda ambek Islam narékahan rék leupas sarta mawa maot jeung karuksakan dina jalanna, sakumaha anu dilakukeunana dina 11 Séptémber 2001, sarta éta bakal dileupaskeun deui dina hukum Minggu anu geura datang.

Pesen éta mawa mayit-mayit éta jadi hiji pasukan anu ngahiji, anu nangtung dina suku-sukuna. Pasukan anu ngahiji éta didandikeun nangtung dina suku-sukuna salaku tanggapan kana pesen malaikat katujuh, sabab dina poé-poé sora tarompet malaikat katujuh, rusiah perkawinan saratus opat puluh opat rébu jeung Kristus bakal dirampungkeun.

Saterusna Ezekiel dipintonkeun di hijina dua iteuk anu jadi hiji bangsa. Dua iteuk éta nyaéta karajaan kalér Israél jeung karajaan kidul Yuda, anu di hijikeun jadi hiji bangsa dina panungtungan mangsa paburencayna maranéhna masing-masing salila dua rébu lima ratus dua puluh taun. Panungtungan anu silih patali éta ngahasilkeun hiji Bait Allah rohani, anu dilambangkeun ku opat puluh genep taun dina awal jeung dina ahir mangsa paburencayna anu silih patali.

Urang baris neraskeun ieu panalungtikan dina artikel salajengna.

“Tuluy maranéhna gugah isuk-isuk pisan, tuluy indit ka tanah gurun Tekoa; sarta waktu maranéhna keur indit, Yosapat nangtung sarta ngandika, Dangukeun kaula, hé Yuda, jeung maranéh anu nyicingan Yerusalem; percaya ka PANGERAN Allah maranéh, tangtu maranéh

bakal diteguhkeun; percaya ka nabi-nabi-Na, tangtu maranéh bakal hasil. 2 Tawarikh 20:20.”

“Percaya ka PANGERAN Allah maranéh, tangtu maranéh bakal diteguhkeun; percaya ka nabi-nabi-Na, tangtu maranéh bakal hasil.”

“Isaiah 8:20. ‘Kana Hukum jeung kana Kasaksian; lamun maranéhna nyarita henteu nurutkeun kana ieu pangandika, éta téh lantaran teu aya caang dina maranéhna.’”

“Aya dua naskah diteundeun di hareupeun umat Allah: dua kaayaan pikeun hasil. Hukum anu diucapkeun ku Yéhuwa sorangan, jeung roh nubuat, nya éta dua sumber hikmat pikeun nungtun umat-Na dina unggal pangalaman. Deuteronomy 4:6. ‘Ieu hikmat maranéh jeung pangarti maranéh dina paningal bangsa-bangsa, anu bakal nyarita, Tangtu bangsa anu agung ieu téh umat anu wijaksana jeung boga pangarti.’”

“Hukum Allah sareng Roh Nubuat silih gandeng pikeun nungtun sareng maparin pituduh ka gereja, sareng iraha waé gereja parantos ngaku hal ieu ku nurut kana hukum-Na, roh nubuat parantos diutus pikeun nungtun dirina dina jalan kayaktian.

“Wahyu 12:17. ‘Jeung naga téh bendu ka eta awewe, tuluy indit pikeun merangan sésa turunanana, anu narurut kana parentah-parentah Allah, sarta nyepeng kasaksian Yesus Kristus.’ Ieu nubuat écés nandeskeun yén garéja sésa bakal ngaku Allah dina hukum-Na sarta bakal boga karunia nubuat. Kataatan kana hukum Allah, jeung Roh Nubuat, salawasna ngabédakeun umat Allah anu sajati, sarta ujian éta ilaharna dipasihkeun dumasar kana panyataan-panyataan jaman kiwari.”

“Dina jaman Yermia, bangsa éta teu boga pananya ngeunaan amanat Musa, Élia, atawa Élisa, ari amanat anu dikirim ku Allah ka Yermia mah ku maranéhna dipertanyakan sarta disisihkeun nepi ka kakuatan jeung pangaruhna musna, sarta teu aya deui jalan ubarna iwal ti Allah mawa maranéhna ka pangasingan.

“Kitu deui dina mangsa Kristus, jalma-jalma geus diajar yén amanat Yermia téh leres, sarta maranéhna ngayakinkeun dirina pikeun percaya yén upama maranéhna hirup dina mangsa karuhunna, tangtu maranéhna bakal narima amanat anjeunna; tapi dina waktu anu sarua maranéhna keur nolak amanat Kristus, anu ku sakumna nabi geus dituliskeun.”

“Sabada amanat malaikat katilu mecenghul di dunya, anu dimaksudkeun pikeun nembongkeun hukum Allah ka garéja dina kapinuhan jeung kakawasaanana, karunia nubuat ogé geuwat dipulihkeun. Karunia ieu geus nyekel peran anu kacida menonjolna dina pamekaran jeung dina ngamajukeun amanat ieu.

“Sabab geus timbul rupa-rupa bédana pamadegan dina hal tafsiran Kitab Suci jeung cara-cara gawé, anu bisa ngagoyahkeun iman jalma-jalma anu percaya kana pekabaran éta sarta nyababkeun pacabakan dina pagawéan, Roh nubuat salawasna nyorangkeun cahaya kana kaayaan éta. Roh éta salawasna mawa kasatuan pikiran jeung kasaluyuan dina lampah ka sakumna golongan jalma percaya. Dina unggal krisis anu timbul dina mekarna pekabaran jeung tumuwuhna pagawéan, jalma-jalma anu nangtung pageuh dina hukum Allah jeung cahaya Roh nubuat geus meunang kameunangan, sarta pagawéan éta geus maju dina leungeun maranéhna.” Loma Linda Messages, 34.

